

דף כז.

עין משפט א

הרמב"ם הל' בית הבחירה פ"ח ה"ח

וְהֵיכָן הָיוּ הַלְוִיִּם שׁוֹמְרִים. עַל חֲמֹשֶׁה שְׁעָרֵי הַר הַבַּיִת.
וְעַל אַרְבַּע פְּנוֹתָיו מְתוּכָה. וְעַל אַרְבַּע פְּנוֹת הָעֶזְרָה
מִבְּחוּץ שְׁאֵסוּר לִישֵׁב בְּעֶזְרָה. וְעַל חֲמֹשֶׁה שְׁעָרֵי הָעֶזְרָה
חוּץ לְעֶזְרָה שְׁהָרֵי הַכְּהֹנִים שׁוֹמְרִים עַל שַׁעַר הַמּוֹקֵד וְעַל
שַׁעַר הַנִּיצוּץ. הָרֵי שְׁמוֹנָה עָשָׂר מְקוּמִים:

עין משפט ב

הרמב"ם הל' בית הבחירה פ"ח ה"ט

וְעוֹד שׁוֹמְרִים בְּלִשְׁכַּת הַקָּרְבָּן וּבְלִשְׁכַּת הַפְּרֹכֶת וְאַחֲרֵי
בֵּית הַכְּפֹרֶת:

עין משפט ג

הרמב"ם הל' בית הבחירה פ"ז ה"ו

וְאַסוּר לְכָל אָדָם לִישֵׁב בְּכָל הָעֶזְרָה וְאֵין יֹשִׁיבָה בְּעֶזְרָה
אֶלָּא לְמַלְכֵי בֵּית דָּוִד בְּלִבָּד שְׁנַאֲמַר (שמואל ב ז-יח)
(דברי הימים א יז-טז) 'וַיָּבֵא הַמֶּלֶךְ דָּוִד וַיֵּשֶׁב לְפָנָי ה'.'
וְהַסְנֵה־דָרִין שֶׁהָיוּ יוֹשְׁבֵי בְּלִשְׁכַּת הַגְּזִית לֹא הָיוּ יוֹשְׁבֵי
אֶלָּא בְּחֻצְיָהּ שֶׁל חַל:

י. כסף משנה ואסור לכל אדם לישב בכל העזרה וכו'. בסוף פרק אלו נאמרין (דף ו':) ופ"ק דתמיד (דף כ"ז.) ופ"ב דיומא (דף כ"ה): ומה שכתב והסנהדרין שהיו יושבים בלשכת הגזית לא היו יושבים בחציה של חול. בפרק ב' דיומא (דף כ"ה.) אמרינן דלשכת הגזית היתה בנויה חציה בקדש וחציה בחול מדקתני התם דזקן יושב במערבה ואי לאו דחציה בחול היכי מצי יתיב:

עין משפט ד

הרמב"ם הל' בית הבחירה פ"ה ה"ד

לְפָנִים מִן הַחֵיל הָעֶזְרָה **כ**. וְכָל הָעֶזְרָה הֵיְתָה אַרְךָ קפ"ז
עַל רֹחַב קל"ה. וְשִׁבְעָה שְׁעָרִים הָיוּ לָהּ. שְׁלֹשָׁה מִן
הַצָּפוֹן הַסְּמוּכִין לַמַּעֲרָב. וְשְׁלֹשָׁה מִן הַדְּרוֹם סְמוּכִין
לַמַּעֲרָב. וְאַחַד בַּמְזָרְחַ מְכוּן כְּנֶגֶד בַּיִת קֹדֶשׁ הַקְּדוּשִׁים
בְּאַמְצָע:

עין משפט ה

הרמב"ם הל' בלי המקדש פ"ד הי"ח

וּמִמֶּנִּין גִּזְבְּרִין מִתַּחַת יְדֵי הָאֲמֵרְכוּלִין **ל**. וְאֵין פּוֹחֲתִין
מִשְׁלֹשָׁה גִזְבְּרִין. וְהַגִּזְבְּרִין הֵם שְׁגוּבִין כָּל הַהֶקְדָּשׁוֹת.
וּפּוֹדִין אֶת הַנִּפְדָּה מֵהֶן וּמוֹצִיאִין אוֹתָן בְּדָבָרִים הָרְאוּיִין
לָהֶן לְהוֹצִיאָן:

עין משפט ו

הרמב"ם הל' בלי המקדש פ"ד הי"ז

וְעוֹד מִמֶּנִּין קְתִיקוּלִין **מ** לְהֵיוֹת לְסֶגֶן כְּמוֹ הַסֶּגֶן לְכֹהֵן גָּדוֹל.
וְאֵין פּוֹחֲתִין מִשְׁנַיִם. וּמִמֶּנִּים אֲמֵרְכוּלִין אֵין פָּחוֹת

כ. כסף משנה לפניו מן החיל העזרה וכו'. בפ"ה דמדות (מ"א): ומ"ש וז' שערים היו לה
שלשה מן הצפון וכו' עד ואחד במזרח. בפרק קמא דמדות (מ"ד) ומ"ש בשערים שבצפון
ושבדרום סמוכים למערב. שם בפ"ב (מ"א) ובשקלים פ"ו. ומ"ש ואחד במזרח מכוון כנגד בית
קדשי קדשים באמצע. בפ' הרואה (דף נ"ד) שנינו לא יקל אדם ראשו כנגד שער המזרח
שהוא מכוון כנגד בית קדשי הקדשים:

ל. כסף משנה ומה שכתב וממנין גזברין מתחת ידי האמרכולין ואין פוחתין משלשה גזברים.
משנה פרק אלו הם הממונים (משנה ב') ופירש"י בסוף הוריות גזבר ממונה על
האוצרות שבמקדש. ומה שכתב והגזברים הם שגובים כל ההקדשות ופודים וכו':

מ. כסף משנה ומ"ש ועוד ממנים קתיקולין להיות לסגן כמו הסגן לכ"ג ואין פוחתין משנים.
בירושלמי דשקלים פרק אלו הם הממונים (הלכה י"ב) ומוכח לה מקרא: ומ"ש וממנין
אמרכולין אין פחות מז'. במשנה בפ' הנזכר ובירושלמי שם מוכח מקרא דהיו ז' ובסוף הוריות
מאי אמרכל אמר רב חסדא אמר כלא ופירש"י אמר כלא שממונה על כולם ואין משיבין
על דבריו. ומ"ש ומפתחות העזרה בידם רצה האחד לפתוח אינו יכול עד שיכנסו כל האמרכולין
ויפתחו. בתוספתא פ"ב דשקלים:

מְשַׁבְּעָה. וּמִפְתָּחוֹת הָעֲזָרָה בְּיָדָם רָצָה הָאֶחָד לִפְתָּח אֵינוֹ
יָכוֹל עַד שִׁיתְכַּנְסוּ כָּל הָאֲמֹרָכוֹלִין וַיִּפְתָּחוּ:

הרמב"ם הל' בלי המקדש פ"ח הי"א

עין משפט ז

בְּגֵדֵי כְהֻנָּה מִתֵּר לַיהֲנוֹת בְּהֵן. לְפִיכָךְ לְבָשָׁם בְּיוֹם
עֲבוֹדָתוֹ וְאֶפְלוּ שְׁלֵא בְשַׁעַת עֲבוֹדָה חוּץ מִן הָאֲבֵנִט מִפְּנֵי
שֶׁהוּא שַׁעֲטָנָז:

הרמב"ם הל' עבודת יום הכפורים פ"ג ה"ט

קְרִיאָה זֹו אֵינָה עֲבוֹדָה לְפִיכָךְ אִם רָצָה לְקָרוֹת בְּבִגְדֵי חַל
לְבָנִים מְשָׁלוּ קוֹרָא. וְאִם רָצָה לְקָרוֹת בְּבִגְדֵי לְבָן קוֹרָא

ג. כסף משנה בגדי כהונה מותר ליהנות בהם וכו'. בעיא דאיפשיטא בר"פ בא לו (דף ס"ח
ס"ט). ומ"ש חוץ מן האבנט וכו'. שם ובפ"ק דתמיד אהא דתנן לא היו ישנים בבגדי
קדש אלא פושטין ומקפלין ומניחין תחת ראשיהם אמרינן (דף כ"ז) נהי דניתנו ליהנות בהם
תיפוק ליה משום איסורא דכלאים הניחא למ"ד אבנטו של כ"ג בשאר ימות השנה לא זהו
אבנטו של כהן הדיוט אלא למ"ד אבנטו של כ"ג זהו אבנטו של כהן הדיוט כלומר דשל
הדיוט הוי של כלאים מאי איכא למימר וכבר נתבאר בר"פ זה שרבינו פוסק כמ"ד דאבנטו
של כהן הדיוט הוי של כלאים ואע"ג דאסיק התם רב אשי דבגדי כהונה לית בהו משום
כלאים משום דקשים הם היינו לענין הצעה אבל ללבוש אפילו שהם קשים אסור ולפיכך
כתב רבינו דאבנט אסור לכהן הדיוט ללבושו אלא בשעת עבודה והוא הדין לכהן גדול בשאר
ימות השנה שאז אבנטו כלאים כשל כהן הדיוט ולא נקט רבינו כהן הדיוט אלא לאפוקי
כהן גדול ביה"כ: וכתב הראב"ד א"א לא מחזור מן הגמרא הכי אלא כל היום מותר במקדש
עד כאן לשונו. ונראה שטעמו משום דמייתי שם בגמרא ברייתא דקתני בגדי כהונה היוצא
בהם למדינה אסור ובמקדש בין בשעת עבודה בין שלא בשעת עבודה מותר ומשמע להרב
רבי אברהם בן דוד דמדסתים ותני בגדי כהונה אף אבנט בכלל ומשמע ליה דבכל ענין שרי
להו אף משום כלאים ורבינו משמע ליה דהאי ברייתא לאו לענין היתר כלאים מיתניא אלא
לענין היתר הנאת בגדי כהונה וכדמסיים בה מפני שבגדי כהונה ניתנו ליהנות בהן אבל
היתר אבנט שהוא כלאים אינו אלא בשעת עבודה בלבד וכדאמרינן בריש ערכין (דף ג':)
בהדיא גבי כלאים דאשתרי גבי כהנים נהי דאשתרי בעידן עבודה בלא עידן עבודה לא
אשתרי ויש לתמוה על הראב"ד מההיא דערכין וצריך לדחוק ולומר שהוא מפרש דעידן
עבודה לאו דוקא אלא הוה ליה כאילו אמר במקדש אלא משום דבמקדש דשרינן שלא
בשעת עבודה טעמא משום דבמקום עבודה הוא מגו דאשתרי בשעת עבודה אשתרי אף
שלא בשעת עבודה מש"ה נקט בעידן עבודה ומפני שראה הראב"ד חולשת דברים אלו לא
כתב דבריו כגוזר אומר להשיג:

שְׁבַגְדֵי כְּהֵנָה נִתְּנוּ לְהַנּוֹת בְּהֶן שְׁלֹא בְּשַׁעַת עֲבוּדָה כְּמוֹ
שְׁבַאֲרָנוּ:

עין משפט ז' הרמב"ם הל' תפילין ומזוזה וס"ת פ"ד הכ"ד

בֵּית שֵׁישׁ בּוֹ תְּפִלִּין • או סֵפֶר תּוֹרָה אָסוּר לְשַׁמֵּשׁ בּוֹ
מִטָּתוֹ עַד שְׁיוּצִיאֵם או יְנִיחֵם בְּכָלִי וְיִנְיַח הַכְּלִי בְּכָלִי
אַחַר שְׁאִינוֹ כְּלִיָּן. אָבֵל אִם הָיָה הַכְּלִי הַשְּׁנִי מְזֻמָּן לָהֶם
אֶפְלוּ עֲשָׂרָה כְּלִים כְּכָלִי אֶחָד הֵן חֲשׁוּבִין. וְאִם הִנִּיחֶן
כְּלִי בְּתוֹךְ כְּלִי מִתָּר לְהִנִּיחֶן תַּחַת מְרֹאשׁוֹתָיו בֵּין כּוֹר לְכַסֵּת
שְׁלֹא כְּנֶגֶד רֹאשׁוֹ כְּדִי לְשַׁמְרָן וְאֶפְלוּ אֶשְׁתּוֹ עִמּוֹ בַּמַּטָּה:

ס. כסף משנה בית שיש בו תפילין וכו'. ברייתא סוף פרק מי שמתו (ברכות כ"ה:): בית שיש בו ספר תורה או תפילין אסור לשמש בו את המטה עד שיוציאם או שיניחם כלי בתוך כלי אמר אביי לא שנו אלא בכלי שאינו כליין אבל בכלי שהוא כליין אפילו עשרה מאני כחד מאנא דמו. ופירש רש"י אפילו עשרה מאני וכולן כליין כחד דמו: ואם הניחן כלי בתוך כלי וכו'. שם (דף כ"ג) בעא מיניה רב יוסף בריה דרב נחוניא מרב יהודה מהו שיניח אדם תפילין תחת מראשותיו א"ל הכי אמר שמואל מותר ואפילו אשתו עמו ואותביה התם לשמואל ואסיקנא בתיובתא ובתר הכי אמר רבא אף על גב דאיתותב שמואל הלכה כוותיה מאי טעמא כל לנטורינהו טפי עדיף והיכא מנח להו א"ר ירמיה בין כר לכסת שלא כנגד ראשו ואמרינן נמי התם אמר רב המנונא בריה דרב יוסף זימנא חדא הוי קאימנא קמיה דרבא ואמר לי זיל אייתי לי תפילין ואשכחתינהו בין כר לכסת שלא כנגד ראשו והוה ידענא דיום טבילה הוה כלומר שטבלה אשתו דה"ל ליל תשמיש ולאגמורן הלכה למעשה הוא דבעי. וסובר רבינו דהא דשרינן באשתו עמו דוקא כשהניחן כלי בתוך כלי ודבר פשוט הוא דאטו הנחה בין כר לכסת נימא דעדיף מהנחת כלי בתוך כלי: וכתב ה"ר יונה דכנגד ראשו אסור בכל ענין אפילו כלי בתוך כלי ואפילו אין אשתו עמו ושלא כנגד ראשו אם אשתו עמו צריך כלי בתוך כלי ואם אין אשתו עמו אפילו בכלי אחד סגי. אבל הרמב"ם לא חילק בין אשתו עמו לאין אשתו עמו ובכל ענין אמר שצריך כלי בתוך כלי לחומרא עכ"ל. ול"נ דאפשר דמשום דבאשתו עמו עסיק רבינו משום הכי נקט אם הניחן כלי בתוך כלי אבל אה"נ דלרבינו נמי כשאין אשתו עמו לא בעינן כלי בתוך כלי. וכתב ה"ר יונה דכלי בתוך כלי היינו כלי אחד והכר כלי שני. ומדברי רבינו נראה שהכר אינו חשוב כלי שהרי כתב ואם הניחן כלי בתוך כלי מותר להניחם תחת מראשותיו בין כר לכסת הרי שהצריך כלי בתוך כלי קודם שיניחם בין כר לכסת:

שו"ע או"ח פימן מ פעיף ג

ג. אפי' להניחם כלי בתוך כלי ולהניחם תחת מרגלותיו אסור^ע. וכן תחת מראשותיו כנגד ראשו אסור אפי' בכלי תוך כלי, אבל שלא כנגד ראשו ואין אשתו עמו מותר בכלי אחד^ב, ובאשתו עמו ורוצה לשמש צריך כלי בתוך כלי.

דף כז:

עין משפט א

הרמב"ם הל' כלי המקדש פ"ח ה"ב

בְּגָדֵי זָהָב הֵן בְּגָדֵי כֹהֵן גְּדוֹל יְהִי־וְהֵם שְׂמֹנֶה כְּלִים. הָאֲרָבְעָה שֶׁל כָּל כֹּהֵן. וּמַעֲיֵל וְאֶפֶוד וְחֹשֶׁן וְצִיץ. וְאַבְנֵיטוֹ שֶׁל כֹּהֵן גְּדוֹל מַעֲשֵׂה רֶקֶם הוּא וְהוּא דוּמָה בְּמַעֲשָׂיו לְאַבְנֵיט כֹּהֵן הַדְּיוֹט. וּמְצַנֶּפֶת הָאֲמוּרָה בְּאֶהָרֶן הִיא הַמְּצַנֶּפֶת הָאֲמוּרָה

ע. משום שנוהג בהם מנהג בזיון, ב"י.

פ. כ"כ הט"ז בס"ק ג', ודלא כהב"ח.

צ. כסף משנה בגדי זהב הם בגדי כ"ג והם ח' כלים וכו'. לשון זה קשה בעיני שהרי הארבעה של כל כהן אינם של זהב וצ"ל דה"ק בגדי זהב הם מיוחדים בכהן גדול ובגדי כ"ג הם שמנה כלים הארבעה של כל כהן ומעיל ואפוד וכו' ואלו הארבעה הנוספים בכהן גדול הם של זהב. ומ"ש ואבנטו של כ"ג מעשה רוקם הוא מדכתיב ואבנט מעשה רוקם. ומ"ש והוא דומה במעשיו לאבנט כהן הדיוט נתבאר בסמוך. ומ"ש ומצנפת האמורה באהרן היא האמורה בבניו וכו' לפיכך נקראת מגבעת. נ"ל שטעמו לומר כדברי הרמב"ן שאכתוב בסמוך שאותיות גיכ"ק מתחלפות והו"ל כאילו כתיב מקבעת והוא מלשון קובע וכן תירגם המתרגם מגבעות כובעין וכתב הראב"ד ולפיכך נקרא מגבעת א"א אני אומר אין מעשהו של זה כמעשהו של זה וכו'. והרמב"ן כתב בפרשת תצוה וז"ל כתב רש"י שהמצנפת כמין כובע שהרי במקום אחר קורא לה מגבעת ומתרגמינן כובעין וזה אינו שהרי אמרו שהמצנפת ארכה י"ו אמה והרי היא כעין צניף שצונף בה ראשו מגלגל ומחזיר מגלגל ומחזיר סביב ראשו כפל על כפל ומצנפת של כ"ג אינה קרויה מגבעת בשום מקום אבל בכהן הדיוט אמר הכתוב מגבעת ואף היא מצנפת היא אלא שקושר בה כל ראשו ומעלה הכפלים עליו כעין מגבעת שהוא כובע כדברי אונקלוס כי מגבעת כמו מקבעת כאשר אמרתי בחילופי הגימ"ל והקו"ף אלא שהמגבעת כמו המצנפת ולכך יזכירו חכמים תדיר בכ"ג והדיוט מצנפת בתורת כהנים ובמסכת יומא שנינו כהן גדול משמש בח' בגדים וההדיוט בארבעה בכתנת ומכנסים מצנפת ואבנט מוסף עליו כהן גדול חשן ואפוד ומעיל וצ"ע עכ"ל. ודבריו מסכימים לדברי רבינו:

בְּבָנָיו. אֲלֵא שְׁכַחַן גָּדוֹל צוֹנֵף בָּהּ כְּמִי שְׁלוּפָף עַל הַשָּׂבֶר.
וּבְנָיו צוֹנְפִין בָּהּ כְּכּוֹבֵעַ וּלְפִיכָהּ נִקְרָאת מְגַבֵּעַת:

עין משפט ב.ג.ד. הרמב"ם הל' כלאים פ"י הי"ב

כְּלָאֵי בְּגָדִים מִתֵּר לַעֲשׂוֹתָם וּלְמִכְרָם וְאֵין אָסוּר אֲלֵא
לְלַבֵּשׁ בְּלִבָּד אוֹ לְהַתְּכִסּוֹת בָּהֶן שְׁנֵאמַר (דברים כב-יא)
'לֹא תִלְבַּשׁ שְׁעִטָּנָז'. וְנֵאמַר (ויקרא יט-יט) 'לֹא יַעֲלֶה
עָלֶיךָ'. הַעֲלִיָּה שֶׁהִיא דֶּרֶךְ לְבִישָׁה אָסוּר אֲבָל עָלִיָּה שְׁאֵין
דֶּרֶךְ לְבִישָׁה כְּגוֹן אֵהֵל שֶׁהוּא כְּלָאִים מִתֵּר לִישֵׁב תַּחְתָּיו.
וְכֵן מִתֵּר מִן הַתּוֹרָה לִישֵׁב עַל מַצְעוֹת שֶׁל כְּלָאִים שְׁנֵאמַר
לֹא יַעֲלֶה עָלֶיךָ אֲבָל אֵתָהּ מַצִּיעוֹ תַּחְתָּיָהּ. וּמִדְּבָרֵי סוּפְרִים
אֲפֹלוֹ עֲשׂוֹר מַצְעוֹת זֹו עַל גִּבֵּי זֹו וְהַתְּחַתּוֹן שְׁבֵהֶן כְּלָאִים
אָסוּר לִישֵׁב עַל הַעֲלִיּוֹן שְׁמָא תִּכְרֶךְ נִימָא עַל בְּשָׂרוֹ:

הרמב"ם הל' כלאים פ"י הי"ג

בְּמָה דְּבָרִים אָמוּרִים בְּרַכִּין כְּגוֹן יְרִיעוֹת וּשְׂמָלוֹת. אֲבָל
בְּקִשִׁין שְׁאֵינָן נִכְרְכִין כְּגוֹן כָּרִים וּכְסָתוֹת מִתֵּר לִישֵׁב
וּלְהִסֵּב עָלֶיָּהֶן. וְהוּא שְׁלֵא יְהִיָּה בְּשָׂרוֹ נוֹגֵעַ בָּהֶם:

ק. כסף משנה כלאי בגדים מותר לעשותם ולמוכרם וכו'. משנה בפ"ח דכלאים. ומ"ש
שנאמר לא תלבש שעטנז, כלומר הרי שלא אסר אלא לבישה בלבד. ומ"ש ונאמר לא
יעלה עליך וכו'. אינו ענין לענין ראשון אלא התחלת ענין הוא. ומ"ש אבל עליה שאין דרך
לבישה כגון אהל שהוא כלאים מותר לישב תחתיו, ירושלמי בסוף כלאים: וכן מותר מן התורה
לישב על מצעות של כלאים וכו' עד והוא שלא יהא בשרו נוגע בהם. בר"פ בא לו (דף י"ד):
ובספ"ק דביצה:

שו"ע יו"ד סימן שא פ"א

א. מותר מן התורה לישב על מצעים של כלאים ש שנאמר "לא יעלה עליך" אבל אתה מציעו תחתיך.

הגה: מותר ^ה גם להעלותם עליו שלא כדרך חימום, כגון לפרוס עליו אהל של כלאים, וכן לפרוס כלאים על גיגית שרוחץ בה לשמור על החום, דאינו אסור אלא דרך לבישה או להעלותם עליו דרך חימום.

ב. מדברי סופרים א^א אסור לשבת אפי' הם עשר מצעים זו על גב זו והתחתון שבהם כלאים שמא תכרך נימא על בשרו, במה דברים אמורים במצעים רכים כגון יריעות ושמלות, אבל כרים וכסתות שהם קשים אין לחוש שמא תכרך נימא עליו, ומותר לישון עליהם, ובלבד שלא יהיה בשרו נוגע בבגד או מצע הכלאים.

מ"מ גם בקשים אם הם מלאים או אפי' רקים ומונחים על מטה או על תבן באופן שיכול ליכפף תחתיו ונכרך על בשרו אסור.

הגה: וי"א דכל זה בכלאים דאורייתא ב^ב אבל בכלאים מדרבנן והם קשים מותר לישב עליהם בכל ענין, ומ"מ לכתחילה לא יעשה מצעים גם בקשים מכלאים מדרבנן.

עין משפט ה

הרמב"ם הל' בית הבחירה פ"ח ה"ז

אַרְע קָרִי לְאַחַד מֵהֶן. הוֹלֵךְ בַּמְּסָבָה שֶׁתַּחַת הַקְּרָקַע שֶׁהַמְּחִלוֹת הַפְּתוּחוֹת לְהַר הַבַּיִת לֹא נִתְקַדְּשׁוּ וְטוֹבֵל וְחוֹזֵר וְיוֹשֵׁב אֶצְלָא אָחִיו הַכֹּהֲנִים עַד שֶׁנִּפְתְּחִין הַשְּׁעָרִים

ש. מברייתא בביצה י"ד ע"ב, ויומא דף ס"ט ע"א.

ת. אפי' מדרבנן מותר ונראה דלא יגע בהן. ש"ך ס"ק א'.

א. מימרא דר"ש בן פזי משום קהלא קדישא דבירושלים שם.

ב. כתב הש"ך בס"ק ב' דצ"ע שזה לכו"ע דבכלאים דרבנן מותר לשבת עליהם בקשים, ואפי' ללבוש מותר בקשים.

וצריך ליזהר לישב בעגלה שיש עליה אהל תפור בגד פשתן שלא יגע בצדדים של אהל זה. ט"ז ס"ק ב'.

בבקר יוצא והולך לו:

הרמב"ם הל' בית הבחירה פ"ח ה"י

עין משפט ו

ומעמידין ממנה אחד על כל משמרות השומרים. ואיש
 הר הבית היה נקרא. והיה מחזור על כל משמר ומשמר
 כל הלילה. ואבוקות דלוקות לפניו. וכל משמר שאינו
 עומד ואומר לו איש הר הבית שלום עליך נכר שהוא
 ישן חובטו במקלו. ורשות היה לו לשרף את כסותו עד
 שהיו אומרים בירושלים מה קול בעזרה קול בן לוי
 לוקה ובגדיו נשרפין שישן על משמרתו: